

[Ebba Strange]

oktober samt hans fastlæggelse af regeringens tilbud om trepartsforhandlinger i Aalborg Stiftstidende den 21. september. Og lad mig nu minde om skatte- og afgiftsministerens bombastiske udtalelser om, at reallønningerne i alt fald ikke kan stige og formentlig kun kan falde ved overenskomstforhandlingerne. Det er på den måde, regeringen har beredt den mest vanskelige overenskomst i mands minde, og det skal jo nok hjælpe. Bli- ver der konflikt, har regeringen, og her ikke mindst venstres ministre, deres store ansvar for, at det bryder løs. Medens man uden tøven kan sige, at regeringen på arbejdsløsheds- og beskæftigelsesområdet allerede har lavet ulykker, er det ellers ikke nogen stor aktivitet, der har været udfoldet fra regeringens side herinde i huset. Det indtryk breder sig, at regeringen ikke regerer for tiden, men driver rundt som et skib uden mast og ror. Ganske vist bebudede regeringen en reform- pause, allerede da den trådte til, så vores forventninger til reformer har været alt andet end store, også vores forventninger til, hvad der skulle komme af lovforslag i denne sam- ling.

Men selv de små forventninger har rege- ringen ikke kunnet indfri. Regeringen bebude- de 141 lovforslag, da den trådte til. Af disse er der fremsat 69 – og hvilke 69! Ja, Grøn- landslovene optog jo et stort tal, og bortset fra det er det små forslag eller rent tekniske forslag, der har optaget tinget, siden det tråd- te sammen i oktober. Vi mangler alle de poli- tisk vigtige ting: arbejdsmiljø, strukturpolitik- ken i fiskeriet, lov om priser og avancer, for- brugerklagenævn, naturgas, udligning i hov- vedstadsområdet, ekstraordinære beskæftigel- sesforanstaltninger, børnehaveklasser og stu- diestøtte.

Boligministeren og trafikministeren har næsten intet foretaget sig på lovgivningsom- rådet. Værdistigningsafgiften, som jo er den mest omtalte af de love, vi endnu ikke har set, er således blevet et symbol på arbejdsven- n i regeringen: manglende initiativ og ind- byrdes uenighed. Vi har den opfattelse, at den er ved at køre fast i lovgivningsarbejdet.

Men på et enkelt felt har regeringen fore- taget sig noget stort; det er så stort, at den ikke engang selv har fundet på det. Det går, jeg havde nær sagt naturligvis, også i den gale retning: jeg tænker her på tilslutningen til det europæiske mådeholdssystem, EMS.

SF er ikke modstander af valutastabilitet, vi er heller ikke tilhængere af, at vi bare skal lade dollarkursen falde uden at gøre noget ved det, men blot modtage huggene i form af øget arbejdsløshed. Men herfra og så til at binde dansk økonomi til et system, der bæres af den tyske såkaldte stabiliseringspolitik – og stabiliseringspolitik betyder i dette tilfæl- de politik, der koncentrerer sig om betalings- balance og inflationstakt, som gør ensidig løntilbageholdenhed til noget centralt, og som blæser på beskæftigelsen – er der dog et meget langt spring. Men med denne binding er vi i hvert fald sikre på, at indkomstpolitik- ken bliver en fast bestanddel af den danske politik, og vi er sikre på, at bindingen til sy- stemet vil forøge arbejdsløsheden herhjem- me. Vi mener, det er til skade for landet, ik- ke mindst for lønmodtagerne. Samtidig har tilslutningen til EMS fjernet os fra Norge og Sverige, som tidligere var med i et valuta- samarbejde.

Når man derfor ser på, hvad regeringen har gjort i sine første hundrede dage, føler man trang til at gøre opmærksom på, at selve begrebet de hundrede dage oprindeligt dæk- ker den del af Napoleons regeringstid, som ligger umiddelbart før det store nederlag ved Waterloo.

Jeg tror, vi kommer til at trækkes med denne her regering i hundrede dage endnu, men så bør det efter vores mening også være slut. Det gælder ikke mindst, hvis man ser frem til, hvad der venter os i de næste hun- drede dage.

Det afgørende for SF er, som jeg allerede har sagt, hvad regeringen vil gøre for beskæf- tigelsen, for at få flere i arbejde. Svaret er efter det, vi har oplevet i dag, at regeringen ikke vil gøre noget, selv ikke på de områder, hvor den som arbejdsgiver kunne gøre noget. Lad mig give nogle eksempler på, hvad der kunne have været gjort, og hvad der burde gøres.

Postvæsenet har tidligere været en etat, som nød bred tillid i befolkningen; etatens ydelser lå på et stabilt og højt niveau, postbudene var populære. Nu har man så taget fat på at rationalisere, og et katastrofalt fald i servicen har været resultatet, ganske som en ændret holdning over for etaten er ved at bane sig vej.

I folketingets trafikudvalg har man fået svar på, hvad det ville koste, hvis man be-